

Kl. 14.35

Det er klart nok, at de dybere årsager til konflikten ligger i nogle andre forhold og ikke bare i, at Sharon gik derop den dag og antændte bålet. De ligger i, at den palæstinensiske befolkning levede og lever i en håbløs social situation.

Der var mange mennesker, også her i Danmark, der fik et håb med Oslofredsprocessen, som gik i gang, et håb om, at nu begyndte parterne endelig at tale med hinanden og acceptere den soleklare ret, der er for begge parter til at kunne leve bag sikre grænser, både for den israelske befolkning til at kunne have en stat og for palæstinerne til, at de også skulle have en stat, som er levedygtig, og hvor de kan leve i sikkerhed.

Den proces blev sat i gang i Oslo. Et af problemerne var, at så mange ting var uløste, så mange ting skulle fyldes ud hen ad vejen, og ikke mindst, at der ikke var et direkte forbud mod, at Israel kunne fortsætte sin bosættelsespolitik. Det er i høj grad her, man har set en årsag til, at der er kommet en frustration hos palæstinerne.

De troede, at man var gået i gang med en positiv proces; de så, at israelerne misbrugte situationen til at udbygge deres bosættelser, ikke mindst omkring Jerusalem, på en helt, helt forkert, ulovlig måde. Samtidig hermed kunne de se, at deres egne myndigheder ikke fungerede særlig godt.

Vi skal kritisere Arafat for hans udemokratiske måde at fungere på og den mangel på effektivitet, der også er hos de palæstinensiske selvstyremyndigheder, som jo i første række er gået ud over den almindelige befolkning i Palæstina, som levede og lever under fuldstændig håbløse sociale forhold, med daglige ydmygelser, med en besættelsesmagt, der kontrollerede og tjekkede den og ikke gav den mulighed for at leve et værdigt liv, som havde ret til at trænge ind, hvor den ville trænge ind, som lavede sine egne fine veje mellem bosættelserne, hvor den ene del af befolkningen ikke måtte bevæge sig osv., osv. Og den proces fortsatte bare, uden at der var nogen ende på det.

Det satte gang i konflikten, og da så Sharon vandt valget sidste år, kunne man kun se, at det her ikke rigtig kunne få nogen ende.

Vi skal sige det direkte, og jeg forstår ikke, at den danske regering ikke vil sige det direkte: Sharon er et selvstændigt problem i det her. Sharon ønsker ikke fred med palæstinerne. I hele Sharons liv har han konsekvent bekæmpet palæstinerne. Han stod bag massakrerne i Sa-

bra og Shatila. I alt, hvad han har sagt og skrevet, fastholder han en religiøs ret for Israel til at have Judæa og Samaria, som han kalder Vestbredden, som helligt israelsk land. Det er hans mål. Det er ikke en fred for land-proces, det er en fredsproces på hans betingelse, med andre ord, at palæstinerne skal makke ret i forhold til, hvad den israelske regering forlanger.

Da man fik debatten op om den tidligere udenrigsminister sidste år, som gik ud og kritiserede Sharon, så synes jeg, at det for en gang skyld var positivt, at her var der en udenrigsminister, her var der pludselig en stemme i dansk udenrigspolitik, det var ikke bare bureaukrati og formler, det var et menneske, som gik ind og sagde: Her er et problem, her er en mand, der er villig til at sætte en region i brand for at leve op til sine egne syge forestillinger om et Storisrael, hvor palæstinerne måske bare kunne leve i nogle bantustans, men ellers skulle undertrykkes konsekvent.

Det blev der sagt noget imod, og jeg kan ikke forstå, hvordan politikerne her i Folketinget kan forbigå det aspekt. Det er ikke nævnt tidligere i dag fra regeringen, at Sharonregeringen, at hr. Sharon i sig selv er et problem i forhold til, at man kan få en løsning på det her.

I stedet dæmoniserer man Arafat. Man kører konsekvent en hetzkampagne mod Arafat:

»Arafat skal stoppe det«, »det er Arafats problem«, »det er Arafats ansvar, at alt det her foregår«. Det er endda kommet så vidt, at man siger, som Barak sagde det her for nylig i USA, at Arafat er terrorist. Man sammenligner Arafat med bin Laden og mener, at man så har mulighed for at bruge de samme metoder, som USA bruger i Afghanistan, over for palæstinerne.

Kl. 14.40

Med andre ord, en dæmonisering af en mand, der jo ikke har mulighed for reelt at sætte ind, når befolkningen ikke kan se nogen fremtid for sig, og som jo ydermere mister muligheden for at gøre noget som helst, fordi han sættes i husarrest.

Hvordan skal en politisk leder overhovedet kunne gøre de her ting, der forlanges af ham, når han sidder i husarrest, når han fratages enhver ret til at bevæge sig? Ikke engang julemessen i Bethlehem måtte han gå til. Han er frataget enhver mulighed, hans politistationer bliver smadret, infrastrukturen bliver smadret. Der er fuldstændig fri mulighed for, at israelske militærfolk kan gøre stort set, hvad de vil, også i øv-